

[Knud Lind]

ge, og det er til hr. Ole Espersen – at hr. Ole Espersen og fru Ebba Strange og andre udmærket godt ved, at hver gang der bliver svaret af politiet, så henviser man til, at der ikke er nogen statistik. Det står der hver gang, man svarer.

Jeg vil godt, inden de går videre i debatten, bede dem så inderligt om at læse side 12, punkt 4, i beretningen:

»Antallet af flygtninge i Danmark: Der føres ingen særskilt statistik over antallet af flygtninge i Danmark.«

Og så kan man komme med alle sine tal fra de forskellige indvandrerforeninger. Det er renlivede postulater.

Vores holdning er, at de selvfølgelig ikke skal rejse hjem og se til familie osv., når de er rejst herop som FN-flygtninge på grund af fare for liv og helse, og jeg ved ikke hvad, og har fået opholdstilladelse, fordi de mener, at de lige skal tage en tur hjem. Er forholdene i deres hjemland ændret, således at de kan tage hjem, så skal de hjem.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal spare hr. Knud Lind for tal.

I 1956 kom der en del ungarere til Danmark, som fik status som flygtninge.

I 1968 kom der en del polske jøder til Danmark, som fik status som flygtninge.

I begyndelsen af 1970'erne og op gennem 1970'erne kom der en del vietnamesiske båd-flygtninge til Danmark. De fik også status som flygtninge.

Efter Pinochets magtovertagelse i Chile i 1973 fik nogle mennesker valget mellem at sidde livsvarigt i fængsel eller at blive smidt ud af landet, og Danmark modtog en del chilenske flygtninge.

Hvad er det for en menneskeopfattelse, hr. Knud Lind har, når han siger: De skal hjem? Er hr. Knud Lind klar over, at blandt ungarerne fra 1956, blandt polakkerne fra 1968, blandt chilenerne fra 1973 er der børn og unge mennesker, der er født og opvokset i Danmark, og for hvem det er svært at finde ud af, hvor de hører mest hjemme? Er det ikke rimeligt, at disse mennesker får lejlighed til at tage hjem og se på, hvordan forholdene er, inden de tager deres børn, som slet ikke kender det land, med tilbage?

Det er ikke til at holde ud at høre på den menneskeopfattelse. Det her handler jo ikke om tal. Det handler om mennesker, om levende mennesker.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Inden debatten kører af sporet, hvad jeg synes fru Ebba Strange prøver på at få den til, synes jeg, vi skal bevæge os ned i det luftlag, hvor den ganske almindelige befolkning befinder sig.

Vi taler ikke om Ungarn, vi taler ikke om Polen. Det, debatten i befolkningen drejer sig om og også bør gøre i Folketinget, er mellemstlige flygtninge, og det ved fru Ebba Strange også godt. Vi taler ikke om flygtninge for 25, 30, 35 år siden. Det er den nye udlændingelov, som med stærk medvirken af SF blev vedtaget i 1983. Det er den, der har bragt sindene i kog. Det er aldeles ikke alt det andet, som fru Ebba Strange stod og talte om heroppe.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg har noteret to, der ønsker ordet for korte bemærkninger, og det er min opfattelse, at vi derefter bør gå over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Med hensyn til tallene og fru Pia Kjærsgaards sidste indlæg kunne det være interessant at få et svar på, hvad det er for en meningsmåling, fru Pia Kjærsgaard henviser til.

Jeg står med en her, der viser følgende i Vilstrups konklusion, en lidt grov generalisering, kan man sige: 30–35 pct. af de voksne danskere er overvejende positive, men ca. 10 pct. er negative over for udlændinge, der af den ene eller den anden grund opholder sig her i landet. Alt så 30–35 pct. overvejende positive, 10 pct. overvejende negative.

Det er de tal, jeg har, og som skulle være udtryk for den danske folkesjæl, men det er åbentbart andre sjæle, fru Pia Kjærsgaard kigger i. Og så vil jeg i øvrigt stoppe debatten.

Jeg er imponeret over, at fru Ebba Strange tager den op om fru Pia Kjærsgaards og hr. Knud Linds menneskesyn. Det er gudskelov ikke et folketingsanliggende, selv om det kan være ubehageligt at høre, hvad de siger.